

Arrest

nr. 118 485 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2013 tot oplegging van een inreisverbod (bijlagen 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 8 oktober 2013 de beslissingen waarbij verzoekers een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd. Deze beslissingen, die verzoekers op 5 november 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij [hij] beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29/08/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

0 In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 29/08/2013 en betekend op 03/09/2013”.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat derde verzoekster, geboren op 3 november 2010, als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het is ingesteld door derde verzoekster (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 9bis, 9ter en 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Vooreerst dient benadrukt dat nog twee beroepsprocedures hangende zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag 9ter en tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis.

Het is dan ook volledig ten onrechte dat hen een bijlage 13 sexies inhoudende inreisverbod werd betekend, waar nog beroepsprocedures lopende zijn.

Er zijn ernstige humanitaire redenen (gezondheid, familie, gezinsleven, familielevens, EVRM,...) voorhanden die het betekenen van een inreisverbod niet rechtvaardigen.

Trouwens kan het inreisverbod niet worden betekend indien dit ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming zoals in casu het geval is: zie beroep ongegrondheid 9ter. De DVZ hield geen enkele rekening met het hangende beroep en de medische situatie van [E.].

Ook werd geen rekening gehouden met de elementen zoals aangehaald in het verzoek 9bis en de lopende beroepsprocedure dienaangaande (CCE n° 92 527 du 30 11 2012: Een 9bis ingediend voor betekening BGV maar na het nemen van de beslissing BGV. DVZ moest er toch rekening mee houden. Het feit dat 9bis onontvankelijk was verhindert niet dat gezinsleven in aanmerking moet genomen worden gezien door inreisverbod en discretionaire opheffingsmogelijkheid dit onhoudbaar wordt.).

Zolang bovenstaande beroepsprocedures in het kader van hun aanvraag 9ter en 9bis lopende zijn kon hen geen inreisverbod worden betekend.”

4.1.2. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij lichten het middel als volgt toe:

"Artikel 62 bepaalt het volgende:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. "

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, RAC.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, RACE. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

" Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev Dr Etr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig.

Deze motivering is geen valabele motivering.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken, geenszins als afdoende kan worden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegevens correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Noch wordt de lopende 9ter, noch wordt de lopende 9bis in aanmerking genomen, laat staat dat hieromtrent ook maar enige motivering terug te vinden is in de bijlage 13sexies.

De beslissing is noch in rechte noch in feite gemotiveerd. Er wordt ten onrechte geen enkele rekening gehouden met de specifieke omstandigheden (RvV nr. 92 111 van 27 november 2012 : Maximumtermijn inreisverbod van drie jaar zonder rekening te houden met specifieke omstandigheden, schending materiële motiveringsplicht).

Ook met het familie- en gezinsleven dat verzoekers in België hebben opgebouwd wordt geenszins rekening gehouden. Verzoekers kwamen op jeugdige leeftijd naar België, wonen hier ondertussen zo'n 7,5 jaar en kregen hier een dochtertje geboren in België en heden schoolgaand in België. Alvast is enige motivering dienaangaande onbestaand (CCE n° 94 249 20.12.2012: Schending motiveringsplicht - geen vermelding familieleven in bestreden beslissing). [...]"

4.1.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

4.1.3.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat de beslissingen tot verwijdering van 29 augustus 2013 gepaard gaan met een inreisverbod voor drie jaar en dit op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt toegelicht dat verzoekers niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting en met name hebben nagelaten om gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 29 augustus 2013 die hen op 3 september 2013 ter kennis werden gebracht. Aldus werd, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers betogen, wel degelijk motiveringen in rechte en in feite voorzien.

Verzoekers betogen dat ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel enkel een motivering die is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording. Zij stellen dat aldus de motivering niet afdoende is. Uit het hierboven gestelde blijkt evenwel dat de motiveringen van de bestreden beslissingen wel degelijk ingaan op de individuele situatie van verzoekers. Het enkele gegeven dat een beslissing mogelijk is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent verder nog niet dat de bestreden beslissingen niet naar behoren zijn gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekers maken niet aannemelijk dat de motiveringen van de bestreden beslissingen niet afdoende zouden zijn, in de zin dat deze motiveringen hen niet in staat zouden stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij blijven ook volledig in gebreke te duiden op welke grond een ruimere formele motivering in de bestreden beslissingen zich opdroeg.

De schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.1.3.3. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissingen, dienen de middelen te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op

grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepalen als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Verzoekers betogen dat hen geen inreisverboden konden worden opgelegd zolang zij nog beroepsprocedures hangende hebben bij de Raad tegen beslissingen genomen inzake door hen ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9*bis* en 9*ter* van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er evenwel op dat de door verweerder genomen beslissingen inzake de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9*bis* en 9*ter* van de Vreemdelingenwet tot aan hun eventuele vernietiging worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*‘privilège du préalable’*). De beroepen ingesteld bij de Raad tegen deze beslissingen werken niet opschortend en er blijkt niet dat deze hangende beroepen verhinderden dat het bestuur overging tot de oplegging van inreisverboden op grond van de motiveringen dat verzoekers niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting. Deze vaststelling in de bestreden beslissingen wordt verder op geen enkele wijze betwist door verzoekers.

Verzoekers wijzen erop dat geen inreisverboden kunnen worden betekend indien dit ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming zoals onder meer gedefinieerd in artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, doch *in casu* dringt de vaststelling zich op dat het bestuur voorafgaand aan het opleggen van de inreisverboden reeds vaststelde dat er geen reëel risico in de zin van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet blijkt wat de aandoeningen van verzoeker betreft. Verzoekers kunnen er zich niet toe beperken louter aan te geven het hiermee niet eens zijn. Gelet op het gegeven dat verweerder pas is overgegaan tot het opleggen van inreisverboden na het nemen van beslissingen inzake de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, dient te worden aangenomen dat uit het administratief dossier blijkt dat verweerder er zich voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen van heeft vergewist dat er geen risico is in de zin van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen verder dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de elementen zoals aangehaald in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Zij blijven evenwel in gebreke te duiden met welke concrete elementen vervat in deze aanvraag die van aard zijn dat zij de beslissingen tot oplegging van een inreisverbod konden beïnvloeden, ten onrechte geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Met betrekking tot de door verzoekers aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het ook volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

In zoverre verzoekers daarnaast verwijzen naar een gezins- en/of familieleven in België en naar het EVRM, merkt de Raad allereerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de oplegging van de inreisverboden enige inmenging in of niet-eerbiediging van een gezins- en/of familieleven tot gevolg heeft waardoor hiermee rekening diende te worden gehouden bij het nemen van deze beslissingen of

enige verdere motivering hieromtrent zich opdrong. De vaststelling dringt zich immers op dat beide verzoekers – net als hun kind – een inreisverbod wordt opgelegd voor drie jaar. Een ruimer gezins- of familielieven in België blijkt niet en wordt ook niet aangevoerd door verzoekers. De bestreden beslissingen hebben dan ook niet tot doel of gevolg dat de gezinsleden van elkaar zullen worden gescheiden. Er blijkt aldus niet dat enige niet-eeerbiediging van het recht op gezinsleven kan worden toegerekend aan verweerder of dat er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven. Het EVRM omvat immers geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen). Een loutere verwijzing naar het EVRM zonder de concrete bepaling van dit verdrag te duiden en toe te lichten op welke wijze deze bepaling zich zou verzetten tegen de oplegging van de aangevochten inreisverboden, kan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

In zoverre verzoekers, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad, betogen dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van hun situatie, dringt de vaststelling zich op dat verzoekers in gebreke blijven concrete elementen aan te brengen die een invloed konden hebben op de opgelegde inreisverboden en waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Aldus tonen zij ook niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Dit algemene betoog van verzoekers kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Verzoekers tonen niet aan dat verweerder op grond van foutieve gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is overgegaan tot de oplegging van inreisverboden voor drie jaar. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, net zomin als een schending van de artikelen 9bis, 9ter of 74/11, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

4.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoekers laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissingen niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

4.1.3.4. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet heeft verder betrekking op de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van ingediende asielaanvragen. Er kan niet worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Verzoekers verstrekken in dit verband ook geen nadere toelichting.

4.1.3.5. Beide middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4.2.1. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel en van het "hoger belang kind".

Zij stellen als volgt:

"[...] De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat de gezondheid en het leven van verzoeker in gevaar word gebracht.

Daarenboven zouden verzoekers worden weggerukt uit België waar zijzelf sociaal en psychologisch hun evenwicht vinden.

Een terugkeer en onmogelijkheid terug te keren gedurende 3 jaren, zal duidelijk een onherstelbare schade voor de gezondheid van verzoeker inhouden.

Ook het sociaal leven van verzoekers zou ten zeerste worden verstoord.

De veiligheid van verzoekers en hun dochtertje komt bij terugkeer ook in gevaar.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing totaal niet proportioneel is.

Tenslotte dient verwezen naar het hoger belang van het kind.”

4.2.2.1. Het proportionaliteitsbeginsel hangt in wezen nauw samen het redelijkheidsbeginsel, dat inhoudt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekers wijzen op een gevaar voor de gezondheid en het leven van verzoeker. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen reeds een standpunt ter zake innam en oordeelde dat de medische aandoeningen van verzoeker geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhouden en evenmin een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Verzoekers lichten hun stelling dat een gevaar voor de gezondheid en het leven van verzoeker alsnog dient te worden aangenomen ook niet nader toe. Er blijkt aldus niet dat zij zich in het kader van huidig beroep nog dienstig kunnen beroepen op enig ernstig gevaar voor de gezondheid en het leven van verzoeker omwille van diens medische problemen.

Verzoekers maken verder op geen enkele wijze aannemelijk dat er voor hen bij terugkeer naar hun land van herkomst een gevaar bestaat voor hun leven omwille van redenen die los staan van de medische problematiek van verzoeker.

Verzoekers wijzen verder op het sociaal en psychologisch evenwicht dat zij in België zouden hebben gevonden en stellen dat de bestreden beslissingen hun sociaal leven ernstig verstoren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder er, wat dit betreft, reeds op wees – met name in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard – dat verzoekers vanaf het begin wisten dat hun verblijfssituatie in België precair was en dat zij hier enkel mochten verblijven in afwachting van een beslissing inzake hun asielaanvraag en nadien in afwachting van een beslissing inzake hun medische regularisatieaanvragen. Zij blijven verder ook in gebreke hun ingeroepen sociaal leven in België nader te concretiseren. Deze uiteenzetting van verzoekers laat de Raad niet toe vast te stellen dat hun particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfwetgeving.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. Verzoekers wijzen verder op het ‘*hoger belang van het kind*’. Zij lichten evenwel niet toe op welke concrete wijze de belangen van het kind in het gedrag zouden komen. Zij wijzen weliswaar op een gevaar voor de veiligheid van het kind, doch dit ingeroepen gevaar wordt op geen enkele wijze concreet geduid laat staan aannemelijk gemaakt. Er dient verder ook te worden aangenomen dat de belangen van het kind er in de eerste plaats in bestaan – te meer gelet op diens zeer jonge leeftijd – dat het niet zal worden gescheiden van zijn ouders. Naast het gegeven dat niet blijkt op welke juridische

grond verzoekers zich beroepen om te stellen dat rekening diende te worden gehouden met de belangen van het kind, dient dan ook te worden vastgesteld dat geenszins blijkt dat de belangen van het kind in het gedrang zullen komen.

4.2.2.3. Het derde middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voeren in een vierde middel de schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Verzoekers hebben bij een terugkeer naar Noord-Ossetië alle redenen om te vrezen voor ernstige aantasting van hun fysieke integriteit, vrijheid en zelfs voor zijn leven.

Uit de officiële informatie omtrent Noord-Ossetië blijkt dat aldaar nog steeds willekeurig geweld, roekeloze arrestaties en moorden zonder enig eerlijk proces, zege vieren.

Het Ministerie van Buitenlandse zaken raadt het reizen naar Noord-Ossetië ten stelligste af.

Verzoekers kunnen in geen geval terugkeren naar Noord-Ossetië, daar zij alle redenen om te vrezen voor ernstige aantasting van hun fysieke integriteit, vrijheid en zelfs voor hun leven en ook voor het leven van hun dochtertje gezien de compleet onveilige situatie aldaar.

Voor het overige verwijzen verzoekers naar de volgende artikelen:

Artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat:

" Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld. "

Artikel 3 bepaalt:

" Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. "

Artikel 5 bepaalt:

" Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid. "

Gelet op de ernstige bedreiging van hun fysieke integriteit indien verzoekers zouden terugkeren naar Noord-Ossetië, is het zonder meer duidelijk dat het onderhavig inreisverbod onterecht is.

Verzoekers kwamen op jeugdige leeftijd naar België, wonen hier ondertussen zo'n 7,5 jaar en kregen hier een dochtertje geboren in België dat heden schoolgaand is in België. Noord-Ossetië, totaal onveilig land, is voor hen onbekend.

De artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM worden duidelijk geschonden door het inreisverbod van 3 jaar.

Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoekers vorderen op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers.

Verzoekers hebben geen sociale binding meer met hun geboorteland.

Verzoekers zijn dan ook het land België als het hunnen gaan beschouwen en hebben er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Verzoekers wonen sedert 4.2.2008 met in België. Hun dochtertje is geboren in België. Een terugkeer brengt uiteraard een ongerechtvaardigde inmenging in hun privé- en gezinsleven. Verzoeker en zijn gezin vinden hun psychologisch en sociaal evenwicht in België. Een abrupte breuk maken in hun gezinsleven is onverantwoord.

Een terugkeer houdt in dat zij gescheiden worden van hun vertrouwde omgeving en zich dienen te begeven naar een onstabiel land en dan nog gedurende MINSTENS 3 JAAR zonder mogelijke terugkomst naar België. Dit valt niet te verantwoorden.

Verzoekers vinden hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

Een terugkeer naar Noord-Ossetië zou tot gevolg hebben dat het leven van verzoekers en hun gezin in gevaar worden gebracht, dat zij in de totale onzekerheid gestort worden, dat zij worden weggerukt uit het milieu waarin zij hun psychologisch en sociaal evenwicht vinden in gezinsverband, dat hun gezinsleven abrupt wordt afgebroken en hun familielevens ten zeerste wordt verstoord, dat eds...

Verder wensen verzoekers er op te wijzen dat het begrip 'privé-leven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennisvriendenkring die verzoekers gedurende deze 7,5 jaren in België hebben opgebouwd in België, reeds daarom al hun recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoekers gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en hun sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E 1995, nr. 84, p. 277). Verzoekers en hun dochtertje vinden immers hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoekers.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt. [...]"

4.3.2.1. Wat de ingeroepen schendingen van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM betreft, stellen verzoekers dat zij in hun land van herkomst dienen te vrezen voor hun fysieke integriteit, hun vrijheid en zelfs hun leven.

De Raad merkt allereerst op dat de bestreden beslissingen zelf als dusdanig niet inhouden of tot gevolg hebben dat verzoekers worden verwijderd naar hun land van herkomst. Deze beslissingen houden enkel in dat verzoekers verbod wordt opgelegd in België te verblijven of toegang te verkrijgen tot het grondgebied voor een periode van drie jaar. Daarnaast, en ten overvloede, dient te worden opgemerkt dat verzoekers enkel verwijzen naar niet nader geduide algemene informatie betreffende Noord-Ossetië – die bijgevolg niet kan worden getoetst – en naar een negatief reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken betreffende Noord-Ossetië. Een dergelijk negatief reisadvies volstaat evenwel nog niet om te kunnen vaststellen dat verzoekers persoonlijk in hun land van herkomst een behandeling

strijdig met voormelde verdragsbepalingen dreigen te ondergaan. Verzoekers blijven volledig in gebreke te verwijzen naar concrete informatie en rapporten betreffende de veiligheidssituatie in het land van herkomst. Zij betrekken de voorgehouden algemene situatie in het land van herkomst ook op geen enkele wijze op hun concrete situatie. Dit vage en algemene betoog van verzoekers kan niet volstaan om aannemelijk te maken dat deze verdragsbepalingen in het gedrang komen indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst.

Een schending van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere

van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu herhaalt de Raad allereerst dat de bestreden beslissingen niet tot doel of gevolg hebben dat de gezinsleden van elkaar zullen worden gescheiden. Er blijkt aldus niet dat enige niet-eerbiediging van het recht op gezinsleven kan worden toegerekend aan verweerder of dat er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven. Het EVRM omvat immers geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen).

Verzoekers beroepen zich verder op een privéleven in België in de zin dat zij een duurzame binding met België hebben opgebouwd. Zij wijzen er hierbij op dat zij sinds februari 2008 in België verblijven, hun dochttertje hier is geboren, zij hier een psychologisch en sociaal evenwicht hebben gevonden en zij een grote kennissen- en vriendenkring hebben opgebouwd. Daargelaten de vraag of enig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen, merkt de Raad evenwel op dat geen zwaarwichtige hinderpalen blijken voor het verderzetten van een privéleven in het land van herkomst of elders. Verzoekers geven weliswaar aan geen banden meer te hebben met hun land van herkomst, doch het enkele gegeven dat men reeds enkele jaren elders verblijft, volstaat nog niet om vast te stellen dat men geen banden meer heeft met zijn land van herkomst laat staan om vast te stellen dat niet in redelijkheid van hen kan worden verwacht dat zij aldaar opnieuw hun privéleven verderzetten. Verzoekers blijven in gebreke verdere, concrete elementen aan te brengen op basis waarvan in redelijkheid zou kunnen worden aangenomen dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst of niet kan worden verwacht dat het privéleven aldaar wordt verdergezet. Er blijken ook geen specifieke elementen betreffende het in België geboren kind die een terugkeer zouden verhinderen. De Raad benadrukt verder dat de bestreden beslissingen niet inhouden dat verzoekers enig verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekers wisten vanaf het begin van hun verblijf in België dat hun verblijf hier precair was.

Een verwijzing naar een deels afwijkende opinie van een van de rechters bij het EHRM bij een uitspraak is verder niet van aard afbreuk te doen aan hetgeen voorafgaat. Verzoekers betrekken deze uitspraak of deze deels afwijkende opinie ook geenszins op hun concrete situatie.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.3.2.3. Het vierde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS